

[Kristian Kristensen.]

Der er en bestemmelse om begrænsning af udbetalingen af kapitalværdier til efterladte, idet der i stedet for kan blive tale om en renteydelse. Denne bestemmelse synes jeg er velbegrunderet i bemærkningerne til lovforslaget, og vi kan derfor godkende den.

Til sidst vil jeg nævne ændringen til § 25, hvorefter dagpengebeløbet til ulykkesramte, som vitterlig har en betydelig arbejdsindtægt, kan reduceres ikke som hidtil med 25 pct., men med indtil 50 pct.

Med disse få bemærkninger skal jeg tilsige retsforbundets velvillige medarbejder-skab til dette lovforslags gang gennem tinget.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe hilser med tilfredshed den foreslåede ændring af ulykkesforsikringsloven. Vi er jo med denne lov inde på et område, som berører hver eneste arbejder i vort land. Ingen kan vide, hvornår en ulykke rammer ham, hende eller deres familie, og så meget vigtigere er det, at der tilvejebringes økonomisk tryghed, at de pågældende sikres skadesløsholdelse for de økonomiske tab, de lider i en sådan periode.

Lovforslaget gør ulykkesforsikringsloven mere vidtrækkende ikke mindst derved, at antallet af de erhvervssygdomme, som loven foreslås at komme til at omfatte, er større end tidligere, ligesom ministeren får adkomst til at drage endnu flere sygdomme ind under lovens område.

Lovforslaget adskiller sig også fra den nugældende lov derved, at ulykkesforsikringsrådet nu adskilles helt fra direktoratet for ulykkesforsikringen, således at direktøren, der nu er formand for rådet, kun bliver tilforordnet det som rådgivende, men uden stemmeret.

Efter vor opfattelse er der først og fremmest med hensyn til omfanget af erhvervssygdomme så afgjort tale om fremskridt. Spørgsmålet er efter vor opfattelse, om fremskridtene er tidssvarende nok, om de er vidtrækkende nok. Jeg kan ikke se, at der i og for sig skulle være nogen grund til at bevare det i § 1 A opførte skema over erhvervssygdomme, fordi skemaet skal være grundlaget for ydelse af dagpenge m. m.

til arbejdere, der rammes af erhvervssygdomme.

Ministerens beføjelse til at indføje nye stoffer og sygdomme i loven, efterhånden som de fremkommer i erhvervslivet, kan jo medføre, at den tilskadekomne, hvis erhvervssygdom er årsag til, at nye stoffer optages i skemaet, ikke selv får gavn deraf, fordi vedkommende stof eller sygdom ikke er indført i skemaet på det tidspunkt, hvor den pågældende rammes af erhvervssygdommen, men først bliver indført som følge af det derved opståede tilfælde. Omvendt, hvis man påtænker at medtage også det enkelte tilfælde, der er grundlaget for ministerens udvidelse af skemaets rammer, er det egentlig overflødigt i det hele taget at have noget skema, idet man simpelt hen kan fastslå, at enhver arbejder er berettiget til ydelse efter loven, når lægerne konstaterer, at den opståede sygdom er erhvervsmæssigt betinget.

I bemærkningerne til § 1 A siges det bl. a.:

„De sygdomme, man foreslår at gøre erstatningsberettigende, og som — bortset fra kroniske infektionssygdomme opstået ved smitte under arbejde i sygehuse m. v. — alene er karakteriseret ved det stof eller den arbejdsproces, der har fremkaldt dem, vil begrunde erstatningskrav . . .“.

Ja men når det er tilfældet, når ministeren alligevel kan inddrage nye sygdomme under lovens område, ville det mest enkle efter min gruppes opfattelse være, at enhver arbejder efter loven blev berettiget til at få hjælp, når lægerne konstaterede, at en opstået sygdom var erhvervsmæssigt betinget.

I spørgsmålet om dagpengeydelsen har min gruppe den principielle opfattelse, at en tilskadekomne arbejder bør have krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra den første dag, han rammes af en ulykke, altså fuld skadesløsholdelse. Heraf følger også, at vi finder det utilfredsstillende, at lovforslaget ikke indeholder en bestemmelse om bortfald af de 6 dages karenstid, der stadig opretholdes. For ikke så få år siden havde vi en 13 ugers karenstid; det var meget utilfredsstillende, og der blev fra mit partis side og fra anden side sat meget ind for at få ophævet denne 13